

>> Desconvocatòria d'una de les activitats programades pel Club Marina Casinet.

Blanes: equilibris municipals | A la vila marinera de Ruyra, la crisi sanitària i econòmica ha acabat de desballestar l'estabilitat municipal, atesa la composició del consistori. El grup que en forma el govern (ERC i Blanes Podem) té deu regidors del total de vint-i-un. Dels que estan a l'oposició, el PSC té cinc regidors; Junts per Catalunya, tres, i Ciutadans, tres més, amb la particularitat, però, que un dels membres de la darrera formació se n'ha donat de baixa i forma part, ara, del grup no adscrit. Com dèiem, les decisions que s'han de prendre per acabar de resoldre la situació derivada del coronavirus, sobre la mateixa temporada turística, actes, terrasses, taxes, formalització d'una pòlissa de crèdit, etc., estan sempre pendents d'un vot, que és com dir d'un fil. I la deserció de l'edil José Antonio Morcillo, de Ciutadans, ajuda o complica a resoldre les coses. Depèn de com i quan. Cada ple és un cas.

Santa Coloma de Farners. XIV Beca de Recerca | Un altre dels processos que, en el moment d'escriure aquesta crònica, ha quedat entorpit per l'estat d'alarma derivat de la COVID-19 és el de la concessió de la XIV Beca de Recerca del Consell Comarcal de la Selva, promoguda pel Centre d'Estudis Selvatans, la convocatòria de la qual s'acabava el mes d'abril i s'ha hagut de prorrogar un temps. L'esmentada beca està destinada a fomentar la investigació i divulgació en els camps de la història, la geografia, l'economia, l'antropologia, l'art, etc. sobre la comarca històrica de la Selva, i està dotada amb un premi de cinc mil euros fraccionats en diverses parts, la darrera de les quals es fa efectiva quan ja s'ha enllestit tota la investigació. Un jurat format per cinc persones vinculades als organismes convocants i a l'especialitat que tracti la beca dictaminen sobre

els treballs presentats i un tutor en fa el seguiment posterior, a partir dels sis mesos del moment de concessió de la beca. Aquesta, evidentment, es pot rescindir si el treball no respon al que enuncien les bases. Ens consta que, a l'hora de tancar aquesta informació, ja s'hi havien presentat alguns treballs de notable interès.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM

La Cerdanya diu adeu al seu fotògraf | El darrer 2 de juny ens va deixar Emili Giménez García a seixanta-quatre anys. Per a aquells que no el coneguin, Emili va ser el fotògraf de la Cerdanya. Amb el seu objectiu va captar-ne paisatges, pobles, racons insospitats i també la gent. A través de les seves imatges, publicades en premsa i a les xarxes socials, ens ha ensenyat a mirar amb uns altres ulls la comarca. Es poden destacar moltes coses de la feina d'Emili, però m'agradaria parlar sobretot de la seva generositat. Amb les seves fotografies va complaure veïns, associacions i entitats, però el més important i una prova de la seva benevolència és que va entregar el seu fons fotogràfic a l'Arxiu Comarcal de la Cerdanya. Es tracta d'un fons de més de 270.000 fotografies que recullen la història gràfica de la Cerdanya dels darrers vint anys. Avui dia, aquest fons té un valor excepcional, i en el futur tindrà un valor incalculable. Emili mereixia més reconeixement en vida i hem fet tard. Ara ens toca portar el seu nom i les seves imatges cap al futur, per tal que les noves generacions de cerdans puguin gaudir de la capacitat artística de qui va ser el fotògraf de la Cerdanya.

La brossa de l'estany | A començament d'any, l'Ajuntament de Puigcerdà va buidar l'estany per capturar les espècies invasores que n'havien malmès l'ecosistema. Buidar l'estany no es fa cada dia i, per tant, quan es fa és bo aprofitar per reparar-ne les parts malmeses i treure'n la brossa que s'hi ha anat dipositant al llarg dels anys. La manca de previsió i organització coherent ha convertit aquesta operació en un despropòsit. Per diverses raons, l'estany ha estat buit durant cinc me-

sos, en què els cignes, ànecs i oques que hi habiten no han tingut aigua. Durant el confinament més estricte, era comprensible que no s'hi treballés, però un cop aixecades les restriccions, calia reprendre'n les tasques de manteniment. Malauradament no s'aprofità l'oportunitat i l'estany es va tornar a omplir deixant-hi bona part de la brossa i sense treure'n el llot. L'estany mereix ser un dels atractius turístics de Puigcerdà. En cal un projecte de remodelació i arranjament urgent. Un cop més, s'ha perdut una oportunitat per millorar-ne l'aspecte i sobretot per sanejar-ne l'espai.

>> L'estany de Puigcerdà, buit, el març de 2020.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

La crònica del Ripollès d'aquesta edició, escrita a final de maig, està marcada per un abans i un després: l'abans i el després del confinament. Què han comportat per a la comarca els dies que hem passat confinats? Doncs, òbviament, una colla d'actes suspesos, ajornats o molt deslluïts.

La Festa Major de Sant Eudald de Ripoll es va haver de celebrar de manera virtual, i en va ser l'estrella la cançó «Sant Eudald, tots confinats», de la jove ripollesa Cristina Espinosa. Sense moure'ns de la capital comarcal, la Festa de la Llana i del Casament de Pagès es va haver de viure també virtualment: es van penjar fotografies a la xarxa amb l'etiqueta #llanaconfinada per mantenir-la viva. Malgrat l'entrebanc que ha suposat el confinament per a la doble celebració, l'organització ja treballa per poder-la dur a terme més endavant, fent-la coincidir amb la Fira Catalana de l'Ovella.

La Festa Major Petita de Setcases es va reduir a la mínima expressió; la Fes-

ta del Roser de Vallfogona del Ripollès també es va fer en format virtual, i per les Festes de Sant Isidre, patró de la pàgessa, de Sant Joan de les Abadesses i Vallfogona, es van fer els actes mínims indispensables.

El Festival Clownia de Sant Joan de les Abadesses va quedar ajornat fins a l'estiu de 2021. I sense deixar el tema musical, el grup ripollès de folk Els Randellaires donen pràcticament per perduda la temporada estival; aquesta percepció pessimista és compartida per molts altres grups musicals de la comarca, que veuen com les possibles actuacions en viu pengen d'un fil.

I la notícia positiva està referida a la iniciativa «De la botiga a casa», que ha estat qualificada per diversos mitjans de comunicació com «l'Amazon de Ripoll»; en va ser *l'alma mater* la regidoria de Comerç del municipi, que a mitjan març va saber transformar el desànim de molts comerciants en esperança. Si primer s'hi van adherir set negocis i després trenta, ara ja són més de seixanta, entre comerços d'alimentació, roba, sabateries, floristeries, serralleries, joieries... Tenen una altra forma de venda que molts no preveien abans de la crisi del coronavirus: en el moment de redactar aquest escrit, han fet entrega de més de 2.300 comandes entre els veïns de Ripoll.

Amb el desconfinament, de forma lenta es torna a la normalitat, i potser en seria un dels símbols la recuperació dels mercats setmanals; després que es recuperessin els mercats de Ripoll, Campdevàrol, Sant Joan de les Abadesses i Ribes de Freser, el darrer ha estat el de la vila de Camprodon; no cal ni dir que tots amb unes estrictes mesures de seguretat.

El restabliment dels mercats setmanals ve a ser l'expressió més visible de la certa flexibilització de les normes de confinament establertes en el marc de l'estat d'alarma, ja que la fase 1 també permet la mobilitat per tota la regió sanitària, l'obertura de terrasses al 50 % de la capacitat i d'establiments hotelers i comerços petits sense cita prèvia. Val a dir que molts ajuntaments han aprovat, o tenen la intenció d'aprovar, plans de xoc per pal·liar en la mesura del possible els efectes més lesius que ha provocat aquesta pandèmia de la COVID-19. En aquest sentit, el Consell Comarcal aposta d'una manera decidida per la promoció del Ripollès destinant diferents partides pressupostàries a projectes culturals, de patrimoni i de productes de proximitat; el president del Consell d'Alcaldes, Ramon Roqué, ho ha sabut resumir en poques paraules: «Entenent que la realitat del Ripollès, independentment de les dimensions dels municipis,

és més o menys la mateixa, la voluntat d'alcaldes i ajuntaments és similar: poder ajudar al màxim». L'Agència de Desenvolupament de la comarca també rema en la mateixa direcció; en paraules del seu president, Gerard Soler: «Hem de treballar units i, si vol, el Ripollès pot treballar unit i conjuntament».

Una altra notícia positiva que ha dut el fet de poder passar de la fase 0 a la fase 1 ha estat el restabliment del servei de tren entre Ripoll i Puigcerdà, que s'havia interromput des del principi de l'estat d'alarma, a partir del dilluns dia 25 de maig. El restabliment de la línia ha vingut després de les reclamacions dels diferents ajuntaments afectats i de més d'una quarantena de queixes que es van fer arribar al Síndic de Greuges, que va actuar d'ofici. Des de la comarca hi havia el temor que aquesta supressió temporal del servei ferroviari no fos el primer pas per al desmantellament definitiu de la línia fèrria.

>> Dues notícies a la premsa comarcal relatives al confinament.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > SÍLVIA COMASÒLIVAS, resident als Estats Units

Vivim al nord-est de Los Angeles, en un barri molt acollidor que no et fa pensar que formes part d'aquesta gegantina metròpoli. Hi vam venir fa cinc anys per feina. Acostumats a les estretors i comoditats de Tenerife, el canvi va ser significatiu. Curiosament, algunes de les coses que trobem a faltar aquí i allà són les mateixes: la família, els amics, el menjar, la ciutat... Vivim on vivim i movent-nos en bloc, amb la gossa inclosa, hi estem bé. Hem après a fer amics, a conèixer gent i a adaptar-nos a situacions que ens fan sortir sovint del nostre confort, però que sempre són enriquidores. A Los Angeles hi hem conegut gent de tot arreu, és com una finestra que, des de Califòrnia, ens permet veure i viure altres realitats i maneres de fer. És fàcil trobar-te enmig d'una escenografia d'alguna pel·lícula o passar per llocs que has vist al cinema moltes vegades. Hem conegut gent peculiar amb feines molt interessants. Aquí no hi ha manies ni complexos. El glamur de Hollywood hi és, però no sempre és el que sembla. Moure't per les autopistes de

sis carrils (amb el permís de conduir de l'Estat), acostumar-te als semàfors que apareixen més lluny del que estaríem avesats, conduir durant hores i esquivar les hores de més trànsit, recordar que un cop has aparcat has de llegir tots els senyals que hi ha al carrer si no vols trobar-te una multa, acostumar-te a agafar el cotxe per a tot perquè les distàncies són molt grans... es converteix en una aventura constant i no sempre divertida.

Em sorprèn la capacitat d'adaptació dels americans; no els costa gens canviar de feina o de casa, fins i tot d'estat; em sembla que mai m'havia acomiadat de tanta gent com des que visc aquí. Aprendre coses noves i emprendre rumbos totalment diferents no els fa gens de por. Ho trobo molt encertat, és una mentalitat molt diferent de la nostra. Moltes de les coses (no totes) diferents i curioses de viure als Estats Units ara ja formen part de la nostra vida diària. Ens hi hem anat fent, tot i que seguim mantenint els nostres costums i seguim parlant la nostra llengua.